

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ
ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ
ΥΠΟΘΕΣΗ È È ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ
(Προσφυγή Νο 38240/02)
ΑΠΟΦΑΣΗ
ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ
2 ΙΟΥΝΙΟΥ 2005

Η απόφαση αυτή θα καταστεί τελεσίδικη σύμφωνα με τις προϋποθέσεις, που καθορίζονται στο άρθρο 44 παρ.2 της Σύμβασης. Μπορεί να υποστεί τυπικές τροποποιήσεις

Στην υπόθεση È È κατά της ΕΛΛΑΔΑΣ

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (Πρώτο Τμήμα), που συνεδριάζει σε συμβούλιο, το οποίο αποτελείται από :

κ. Λ. ΛΟΥΚΑΙΔΗ, Πρόεδρο
κ. Σ.Λ. ΡΟΖΑΚΗ
κ. Φ. ΤΟΥΛΚΕΝΣ
κα Ε. ΣΤΕΙΝΕΡ
κ. Κ. ΧΑΓΙΓΙΕΒ,
κ. Ντ. ΣΠΙΛΜΑΝ
κ. Σ.Ε. ΓΙΕΜΠΕΝΣ, Δικαστές και
κ. Μ.Σ. ΝΙΛΣΕΝ, Γραμματέα Τμήματος,

Αφού συσκέφθηκε σε συμβούλιο στις 12 Μαΐου 2005, Εκδίδει την ακόλουθη απόφαση, που αποφασίσθηκε την ημερομηνία αυτή :

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1.- Η υπόθεση ξεκίνησε με προσφυγή (No 38240/02) κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας, την οποία υπήκοος του εν λόγω Κράτους ο κ. È È («προσφεύγων») εισήγε ενώπιον

του Δικαστηρίου στις 17 Οκτωβρίου 2002, δυνάμει του άρθρου 34 της Σύμβασης για την Προστασία των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2.- Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπήθηκε από τους εντεταλμένους αντιπροσώπους της κ. Μ. ΑΠΕΣΟ, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους και κα Μ. ΠΑΠΙΔΑ, Εισηγητήτρια του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3.- Στις 11 Μαρτίου 2004, το Δικαστήριο αποφάσισε να κοινοποιήσει το παράπονο σχετικά με τη διάρκεια της διαδικασίας στην Κυβέρνηση. Επικαλούμενο το άρθρο 29 παρ. 3 της Συνθήκης, αποφάσισε να αποφανθεί ταυτόχρονα επί του παραδεκτού και της ουσίας.

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΥ

I. ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

4.- Ο προσφεύγων είναι έλληνας υπήκοος, γεννήθηκε το 1924 και διαμένει στην Αθήνα.

5.- Στις 28 Ιανουαρίου, 06 Φεβρουαρίου και 15 Μαΐου 1987, ο προσφεύγων εισήγαγε ενώπιον του Πρωτοδικείου Αθηνών τρεις αγωγές για την ακύρωση της καταγγελίας της σύμβασης εργασίας του ως νομικού συμβούλου με ίδρυμα κοινής ωφέλειας (*Εμπειρικό Ιδρυμα*) και την καταβολή της διαφοράς των μισθών, που δεν εισπράχθηκαν.

6.- Στις 31 Μαΐου 1988, το Πρωτοδικείο Αθηνών, αφού συνεκδίκασε τις τρεις αγωγές, απέρριψε την πρώτη και δέχθηκε μερικώς τις δύο άλλες (απόφαση Νο 226/1988).

7.- Στις 07 και 08 Μαρτίου 1989 αντίστοιχα, ο προσφεύγων και το Ίδρυμα άσκησαν έφεση κατά της προαναφερόμενης πρωτόδικης απόφασης.

8.- Στις 19 Σεπτεμβρίου 1991, το Εφετείο Αθηνών διέταξε με προδικαστική απόφαση την εξέταση μαρτύρων (απόφαση Νο 8673/1991).

9.- Στις 22 Οκτωβρίου 1996, το Εφετείο Αθηνών ακύρωσε μερικώς την απόφαση Νο 226/1998 του Πρωτοδικείου Αθηνών. Δέχθηκε την πρώτη αγωγή του προσφεύγοντα και απέρριψε τις δύο άλλες (απόφαση Νο 8929/1996).

10.- Στις 19 Φεβρουαρίου 1997, ο αντίδικος του προσφεύγοντα κατέθεσε αίτηση αναίρεσης.

11.- Στις 22 Ιουνίου 1998, ο Άρειος Πάγος δέχθηκε μερικώς την αίτησή του, ακύρωσε την απόφαση Νο 8929/1996 και παρέπεμψε την υπόθεση ενώπιον του Εφετείου (απόφαση Νο 1079/1998).

12.- Στις 21 Δεκεμβρίου 1999, το Εφετείο Αθηνών δικάωσε την πρώτη αγωγή του προσφεύγοντα (απόφαση Νο 10217/1999)

13.- Στις 14 Ιουλίου 2000, ο προσφεύγων άσκησε αίτηση αναίρεσης.

14.- Στις 23 Απριλίου 2002, ο Άρειος Πάγος απέρριψε την αίτησή του (απόφαση Νο 740/2002).

II.- ΙΣΧΥΟΝ ΕΘΝΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ

15.- Οι ισχύουσες διατάξεις του Συντάγματος είναι οι ακόλουθες :

ΑΡΘΡΟ 87

«1. Η δικαιοσύνη απονέμεται από τα δικαστήρια, τα οποία αποτελούνται από τακτικούς δικαστές, οι οποίοι απολαμβάνουν προσωπικής και λειτουργικής ανεξαρτησίας.

2. Στην άσκηση των καθηκόντων τους, οι δικαστές υπόκεινται μόνο στο Σύνταγμα και στους νόμους (...)».

ΑΡΘΡΟ 90

«Η προαγωγή στις θέσεις του Προέδρου και Αντιπροέδρου του Συμβουλίου της Επικρατείας, του Αρείου Πάγου και του Ελεγκτικού Συνεδρίου, γίνεται με προεδρικό διάταγμα με πρόταση του Υπουργικού Συμβουλίου (...)».

ΕΠΙ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ**I.- ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΡΑΒΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ**

16.- Ο προσφεύγων ισχυρίζεται, ότι η διάρκεια της διαδικασίας αφήφησε την αρχή της «λογικής προθεσμίας», όπως προβλέπεται από το άρθρο 6 παρ.1 της Σύμβασης, το οποίο διατυπώνεται με τον ακόλουθο τρόπο :

«Παν πρόσωπος έχει δικαίωμα, όπως η υπόθεσίς του δικασθή (...) εντός λογικής προθεσμίας, υπό δικαστηρίου (...), το οποίον θα αποφασίσει (...) αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσης (...)».

17.- Η Κυβέρνηση αντιτίθεται στην άποψη αυτή. Υποστηρίζει, ότι η διάρκεια της διαδικασίας δεν ήταν υπερβολική και ότι τα αρμόδια δικαστήρια αποφάσισαν μέσα σε λογικές προθεσμίες. Ειδικότερα, η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι ο προσφεύγων δεν επιχείρησε να επιταχύνει τη διαδικασία.

18.- Η εν λόγω περίοδος ξεκίνησε στις 28 Ιανουαρίου 1987 με την εισαγωγή της υπόθεσης ενώπιον του Πρωτοδικείου Αθηνών και ολοκληρώθηκε στις 23 Απριλίου 2002 με τη δημοσίευση της απόφασης Νο 740/2002 του Αρείου Πάγου. Διήρκησε, λοιπόν, δεκαπέντε χρόνια και τρεις μήνες περίπου και για τους πέντε βαθμούς δικαιοδοσίας.

A.- ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΚΤΟΥ

19.- Το Δικαστήριο διαπιστώνει, ότι το παράπονο αυτό δεν είναι προφανώς αβάσιμο, σύμφωνα με το άρθρο 35 παρ.3 της

Σύμβασης. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι αυτό δεν προσκρούει σε κανένα άλλο λόγο απαράδεκτου.

B.- ΕΠΙ ΤΗΣ ΟΥΣΙΑΣ

20.- Το Δικαστήριο υπενθυμίζει, ότι ο λογικός χαρακτήρας της διάρκειας της διαδικασίας εκτιμάται σύμφωνα με τα περιστατικά της υπόθεσης και τα κριτήρια, που καθιερώνονται από τη νομολογία του, ιδιαίτερα την πολυπλοκότητα της υπόθεσης, τη συμπεριφορά του προσφεύγοντα και αυτή των αρμοδίων αρχών καθώς η σημασία του αντικειμένου της διαφοράς για τους εμπλεκόμενους (βλ. μεταξύ άλλων, *ΦΡΥΝΤΛΕΝΤΕΡ κατά ΓΑΛΛΙΑΣ (GC)*, No 30979/96, § 43, CEDH 2000 – VII).

21.- Το Δικαστήριο επεξεργάσθηκε κατ' επανάληψη υποθέσεις, που αφορούν ζητήματα παρόμοια με αυτό της εν λόγω περίπτωσης και διαπίστωσε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης (βλ. προαναφερόμενη υπόθεση *ΦΡΥΝΤΛΕΝΤΕΡ*)

22.- Αφού εξέτασε όλα τα στοιχεία, που του προσκομίσθηκαν, το Δικαστήριο εκτιμά, ότι η Κυβέρνηση δεν προέβαλε κάποιο γεγονός ή επιχείρημα, που μπορεί να οδηγήσει σε διαφορετικό συμπέρασμα στην παρούσα περίπτωση. Λαμβάνοντας υπόψη τη νομολογία του στο θέμα αυτό, το Δικαστήριο εκτιμά, ότι στη συγκεκριμένη περίπτωση η διάρκεια της επίδικης διαδικασίας είναι υπερβολική και δεν ανταποκρίνεται στην απαίτηση της «λογικής προθεσμίας».

Κατά συνέπεια, υπάρχει παραβίαση του άρθρου 6 § 1.

II.- ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 ΠΑΡ. 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΙΣΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ

23.- Ο προσφεύγων παραπονιέται, τέλος, για την ανεξαρτησία και την αμεροληψία της ελληνικής δικαιοσύνης και, κυρίως,

του Αρείου Πάγου λόγω του διορισμού του προέδρου του από την εκτελεστική εξουσία.

24.- Το Δικαστήριο υπενθυμίζει, κατ' αρχήν, ότι για να αποδειχθεί αν ένα δικαστήριο μπορεί να θεωρηθεί «ανεξάρτητο», πρέπει να ληφθεί υπόψη, κυρίως, ο τρόπος διορισμού και η διάρκεια της θητείας των μελών του, η ύπαρξη προστασίας κατά των εξωτερικών πιέσεων και το να γνωρίζει αν υπάρχει ή όχι ένδειξη ανεξαρτησίας. Από την άποψη αυτή, ο διορισμός μόνο του Προέδρου του Αρείου Πάγου από την εκτελεστική εξουσία δεν θα μπορούσε να αμαυρώσει την ανεξαρτησία του, από τη στιγμή, που προκύπτει εμφανώς από το καθεστώς του, ότι από τη στιγμή, που διορίζεται, δεν υπόκειται σε κάποια πίεση, δεν λαμβάνει οδηγίες από την πλευρά της και ασκεί τα καθήκοντά του με κάθε ανεξαρτησία (βλ. *mutatis mutandis*, ΦΙΛΙΠΠΙΝΙ κατά Αγίου Μαρίνου (απόφαση) No 10526/02, 26 Αυγούστου 2003). Στην περίπτωση αυτή από το συνδυασμό των προαναφερομένων άρθρων 87 παρ. 1 και 2 και 90 παρ. 5 του Συντάγματος προκύπτει ότι τέτοια είναι η περίπτωση.

25.- Σχετικά με την προϋπόθεση της «αμεροληψίας», αυτή έχει δύο όψεις. Πρέπει κατ' αρχήν το Δικαστήριο να μην εκδηλώνει υποκειμενική θέση ούτε προσωπική προκατάληψη. Στη συνέχεια, το δικαστήριο πρέπει να είναι αντικειμενικά αμερόληπτο και να προσφέρει επαρκείς εγγυήσεις για να αποκλεισθεί στην περίπτωση αυτή οποιαδήποτε νόμιμη αμφιβολία (ΦΙΝΤΛΑΥ κατά Ηνωμένου Βασιλείου, απόφαση της 25 Φεβρουαρίου 1997, Συλλογή Αποφάσεων 1997-I, σελ. 281 παρ. 73).

26.- Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο διορισμός μόνο του Προέδρου του Αρείου Πάγου από την εκτελεστική εξουσία δεν θα μπορούσε να ερμηνευθεί ότι αφήνει αμφιβολίες για την αμεροληψία του. Έστω και αν ένας δικαστής διορισθεί από την εκτελεστική εξουσία, δεν

συνεπάγεται ότι αυτή του δίνει οδηγίες στο τομέα των δικαστικών αρμοδιοτήτων του (βλ. *mutatis mutandis* ΚΑΜΠΕΛ και ΦΕΛ κατά Ηνωμένου Βασιλείου, απόφαση της 28 Ιουνίου 1984, σειρά Α, Νο 80 παρ. 79). Στην περίπτωση αυτή, κανένας αντικειμενικός λόγος δεν επιτρέπει να σκεφθούμε ότι ο Πρόεδρος του Αρείου Πάγου και οι δικαστές, που εξέτασαν την υπόθεση του προσφεύγοντα δεν θεώρησαν πρωταρχικό τον όρκο, που έδωσαν κατά την ανάληψη των καθηκόντων τους (βλ *mutatis mutandis*, ΣΑΛΑΜΑΝ κατά Ηνωμένου Βασιλείου (απόφαση) Νο 43505/98, 15 Ιουνίου 2000).

27.- Κατά τα λοιπά, εκτός του θέματος του διορισμού του Προέδρου του Αρείου Πάγου από την εκτελεστική εξουσία, ο προσφεύγων δεν ισχυρίζεται ότι οι δικαστές της υπόθεσης ενήργησαν αντιφατικά με το νόμιμο καθεστώς τους, ούτε ότι έσφαλαν λόγω έλλειψης αμεροληψίας (ΘΟΜΑΝ κατά Ελβετίας, απόφαση της 10 Ιουνίου 1996, Συλλογή 1996 – III, σελ. 815 παρ. 30)

28.- Κατά συνέπεια, το παράπονο αυτό πρέπει να απορριφθεί σε εφαρμογή του άρθρου 35 παρ. 3 και 4 της Συνθήκης.

III.- ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΝΘΗΚΗΣ

29.- Σύμφωνα με το άρθρο 41 της Συνθήκης,
«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της και αν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλόμενου Μέρους δεν επιτρέπει παρά μόνο ατελή εξάλειψη των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο χορηγεί, εφόσον είναι αναγκαίο, στον παθόντα δίκαιη αποζημίωση».

A.- ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΗ

30.- Ο προσφεύγων ζητά το ποσό των € 132.000 για την υλική ζημία, που υπέστη. Το ποσό αυτό αντιπροσωπεύει τους μισθούς, που θα είχε εισπράξει, αν ο αντίδικος δεν τον είχε απολύσει παράνομα,

σύμφωνα με τα λεγόμενά του. Ζητά, επιπλέον, το ποσό των € 50.000 για την υλική ζημία, που υπέστη λόγω της απόλυσής του.

31.- Η Κυβέρνηση εκτιμά ότι η διαπίστωση της παραβίασης θα αποτελούσε από μόνη της επαρκή ικανοποίηση για ηθική βλάβη.

32.- Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η διαπίστωση της παραβίασης της Σύμβασης προκύπτει αποκλειστικά από την παραγνώριση του δικαιώματος του ενδιαφερομένου να εξετασθεί η υπόθεσή του «μέσα σε λογική προθεσμία». Στην περίπτωση αυτή, δεν αντιλαμβάνεται σχέση αιτιότητας ανάμεσα στην παραβίαση, που διαπιστώθηκε και οποιαδήποτε υλική ζημία, την οποία ο προσφεύγων θα είχε υποστεί. Πρέπει, λοιπόν, να απορριφθεί η όψη αυτή των αξιώσεών του (*ΑΠΠΙΕΤΤΟ κατά Γαλλίας*, βλ. 56927/00 παρ. 21, 25 Φεβρουαρίου 2003).

33.- Σχετικά με την υλική ζημία, το Δικαστήριο εκτιμά, ότι η παράταση της επίδικης διαδικασίας πέραν της «λογικής διάρκειας» προκάλεσε στον προσφεύγοντα σίγουρη ηθική βλάβη, που δικαιολογεί την παροχή αποζημίωσης. Αποφασίζοντας με δίκαιη κρίση, με βάση το άρθρο 41, χορηγεί στον προσφεύγοντα το ποσό των € 4000 για το λόγο αυτό, πλέον φόρων επί του ποσού αυτού.

B.- ΕΞΟΔΑ ΚΑΙ ΔΙΚΑΣΤΙΚΕΣ ΔΑΠΑΝΕΣ

34.- Ο προσφεύγων ζητά, επίσης, € 40.000 για τα έξοδα και τις δικαστικές δαπάνες, που πραγματοποιήθηκαν ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων και του Δικαστηρίου. Δεν προσκομίζει τιμολόγιο ή σημείωμα αμοιβών.

35.- Η Κυβέρνηση υποστηρίζει, ότι οι αξιώσεις του προσφεύγοντα είναι υπερβολικές και μη δικαιολογημένες.

36.- Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η επιδίκαση των εξόδων και των δικαστικών δαπανών με βάση το άρθρο 41 προϋποθέτει, ότι αποδεικνύονται πραγματικά, αναγκαία και, επιπλέον, εύλογα ως προς το

ύψος των επιτοκίων τους (*ΙΑΤΡΙΔΗΣ κατά ΕΛΛΑΔΑΣ* (GC), No 31107/96, § 54, CEDH 2000 – XI).

37.- Επειδή πρόκειται για έξοδα και δικαστικές δαπάνες, που πραγματοποιήθηκαν στην Ελλάδα, το Δικαστήριο έχει κρίνει ήδη, ότι η διάρκεια της διαδικασίας μπορεί να προκαλέσει αύξηση των εξόδων και δικαστικών δαπανών του προσφεύγοντα ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων και ότι πρέπει, λοιπόν, να ληφθούν υπόψη (βλ. μεταξύ άλλων *ΚΑΠΟΥΑΝΟ κατά Ιταλίας*, απόφαση της 25 Ιουνίου 1987, σειρά Α, No 119-Α, σελ. 15 § 37). Εντούτοις, στην περίπτωση αυτή, το Δικαστήριο σημειώνει ότι ο προσφεύγων δεν προσκόμισε τιμολόγιο, που να αφορά τα έξοδά του ενώπιον των δικαστηρίων, που επιλήφθηκαν της υπόθεσης. Συντρέχει, λοιπόν, λόγος να απορριφθεί το μέρος αυτό των ισχυρισμών του. Σχετικά με τα έξοδα και τις δικαστικές δαπάνες που αφορούν την παρούσα διαδικασία, το Δικαστήριο παρατηρεί, ότι οι αξιώσεις του προσφεύγοντα, ο οποίος δεν εκπροσωπήθηκε από δικηγόρο, δεν αναλύονται, ούτε συνοδεύονται από τα απαραίτητα δικαιολογητικά. Πρέπει, λοιπόν, να απορριφθεί η προσφυγή του στο σημείο αυτό επίσης.

Γ.- ΤΟΚΟΙ ΥΠΕΡΗΜΕΡΙΑΣ

38.- Το Δικαστήριο κρίνει κατάλληλο να βασίσει τα επιτόκια των τόκων υπερημερίας στο οριακό επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, αυξημένο κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΟΜΟΦΩΝΑ

1. *Κηρύσσει* την προσφυγή δεκτή σχετικά με το παράπονο, που συνδέεται με την υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας και απαράδεκτο κατά το επιπλέον
2. *Αποφαίνεται* ότι υπάρχει παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης

3. Αποφαίνεται ότι

- το εναγόμενο Κράτος πρέπει να καταβάλει στον προσφεύγοντα και σε διάστημα τριών μηνών από την ημέρα, που η απόφαση κατέστη οριστική σύμφωνα με το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης, το ποσό των € 4.000 για ηθική βλάβη, πλέον οποιοδήποτε ποσό, που θα μπορούσε να οφείλεται σαν φόρος για τα εν λόγω ποσά.
- από τη λήξη της εν λόγω προθεσμίας και μέχρι την καταβολή, το ποσό αυτό θα αυξηθεί με απλό επιτόκιο ίσο με το οριακό επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, που εφαρμόζεται κατά την περίοδο αυτή, αυξημένο κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.

4. Απορρίπτει την αίτηση δίκαιης ικανοποίησης για το επιπλέον.

Συντάχθηκε στα γαλλικά, μετά κοινοποιήθηκε γραπτώς στις 2 Ιουνίου 2005 σε εφαρμογή του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του Κανονισμού.

Υπογραφές

Σορεν ΝΙΕΛΣΕΝ

Λουκής ΛΟΥΚΑΪΔΗΣ

Γραμματέας

Πρόεδρος

Επικύρωση του φωτοαντιγράφου στο Στρασβούργο στις 02.06.2005 από το Σ. ΝΙΕΛΣΕΝ, Γραμματέα

Υπογραφή Σ. ΝΙΕΛΣΕΝ

Ακριβής μετάφραση από το συνημμένο αντίγραφο στα γαλλικά

Αθήνα, 18.07.2005 Η Μεταφράστρια Ε. Παπαμαύρου